

SENTÈNCIA 2004-14 DE 29 D'ABRIL DE 2004

SANCIO DUANERA

La societat no aporta la prova que ha presentat espontàniament una declaració rectificativa – en conseqüència una infracció de falsa declaració ha estat comesa

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- T. S.L. va interposar recurs contra la resolució del Govern de data 19 de juny de 2002, confirmant en alçada la decisió del 20 de març anterior sol·licitant de revocar l'acte impugnat.

2.- En la sentència de 29 de setembre de 2003, el Tribunal de Batlles ha desestimant en tots els seus termes la demanda formulada per la societat T. S.L.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 14 de novembre de 2003, la societat T. S.L. estima el següent:

-L'administració va manipular il·legalment la nostra declaració sense la nostra presència.

-T. S.L. va presentar la declaració rectificativa el mateix dia 1 de febrer de 2002, quan encara no se li havia donat el dret a disposar. Doncs, T. S.L. va presentar la declaració voluntàriament, sense cap requeriment, el dia 1 de febrer de 2002 i la Duana la va acceptar, però no la va enregistrar fins el dia 14 de febrer de 2002.

En el seu escrit de conclusions de data 8 de gener de 2004, T. S.L. reitera els seus arguments afirmant que T. S.L. va esmenar l'error que ella mateixa va detectar en la seva primera declaració en el marc del dret i fer allò que li permet el Codi de Duana, especialment els seus articles 63 i 64.

4.- En la seva contesta de data 3 de desembre de 2003, el M.I. Govern estima el següent:

-T. S.L. sap perfectament que la modificació de la declaració introduïda per la Duana es feu en la seva presència i amb el seu consentiment.

-T. S.L. va presentar la declaració de regularització el 14 de febrer de 2002, i no el mateix dia 1 de febrer de 2002.

- La declaració de l'1 de febrer de 2002 contenia errors que van produir una defraudació d'impost i per tant susceptible d'ésser sancionats en virtut de l'article 6, apartat 1 a) de la Llei contra el frau en matèria duanera. La declaració de regularització presentada el 14 de febrer de 2002 va ésser presentada en compliment del requeriment verbal que efectuaren els agents de Duana a la societat T. S.L.

El M.I. Govern ha confirmat els seus arguments en el escrit de conclusions de data 8 de gener de 2004.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Competència:

El Tribunal Superior, Sala administrativa, es competent a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon.- L'examen de l'expedient permet de reconstituir el desenvolupament dels fets d'aquesta manera:

L'1 de febrer de 2002, l'agència de duanes T. S.L. ha presentat una declaració nº PS001240 que contenia una incongruència entre dos dades: mencionava el codi 100 a la casella 36 i una quota de 0% a la casella 47 (veure foli.21). Es tractava ben bé d'una incongruència perquè el codi 100 correspon al règim sense exempcions. La qüestió podia doncs posar-se per saber quina era la menció errònia: si la casella 36 mencionava el codi 210, la quota de 0% era exacta (és la raó per la qual l'empleat de la duana ha modificat de manera manuscrita el quadre mencionant la xifra 210: veure foli.29; així, la declaració no presentava cap incongruència). En resulta que, pel que fa als enunciats d'aquesta declaració, cap dret s'ha pagat.

Però l'examen documental ha demostrat que, en realitat, el codi 100 era correcte i que l'error estava en la quota: a la casella 47, la quota 2,7 % hauria d'haver estat mencionada. És el que en resulta de l'acta del contenciós redactat el 5 de febrer de 2002. En conseqüència, la declaració nº PS001240 ha estat anul·lada "i s'ha demanat a l'agència de duanes T. S.L. de presentar una nova declaració que s'ha enregistrat amb el número PS 001742" (veure foli.77). Aquesta nova declaració comportava el pagament d'un dret de duana.

Aquesta declaració esta datada d'1 de febrer de 2002 (veure foli.27, a la casella 54), però la data d'enregistrament al despatx de Duana és del 14 de febrer de 2002 (veure foli.27).

Tercer.- A partir d'aquesta relació de fets, l'anàlisi jurídic és el següent:

És cert que la declaració inicial condueix, a causa de l'error comès en la seva redacció, a defugir el pagament dels drets de duana.

La declaració rectificativa ha estat presentada després de l'acte contenciós del 5 de febrer de 2002, el que explica que aquesta declaració nº PS001742 hagi estat enregistrada al despatx de Duanes el 14 de febrer de 2002. Pel que fa a això, cal recordar que l'article 41 del Codi de l'administració disposa "les dades contingudes en l'acte administratiu gaudeixen de presumpció d'exactitud. En cas de recurs, la prova de la inexactitud ha d'ésser aportada pel recurrent".

Ara bé, en el seu recurs d'apel·lació, la societat T. S.L. es limita a afirmar, sense aportar prova concreta, que "va presentar la declaració rectificativa el mateix dia 1 de febrer de 2002, quan encara no se li havia donat el dret a disposar". Aquestes afirmacions són contradites per les dades que figuren en l'acta del contenciós així com per la data d'enregistrament del despatx de Duana, que consta en la declaració rectificativa nº 001742.

En aplicació de les disposicions, anteriorment citades, de l'article 41 del Codi de l'Administració, podem doncs concloure que la societat T. S.L. no aporta cap prova que li incumbeixi i no pot sostenir que ha presentat espontàniament una declaració rectificativa.

En conseqüència, una infracció de falsa declaració ha estat comesa:

En efecte, la declaració inicial nº PS001240 conduïa efectivament a una absència de pagament de drets: així es reuneixen els elements constitutius de la infracció prevista en l'article 6, apartat 1 a) de la Llei contra el frau en matèria duanera de data 4 de març de 1999.

L'agència de duanes T. S.L. és especialista en la redacció de declaracions duaneres i, com l'ha jutjat moltes vegades aquesta Sala, ha de fer prova d'una vigilància particular en l'acompliment de les formalitats. En aquest cas, és responsable de negligència en presentar una declaració que contenia manifestament una incongruència.

L'element material i l'element subjectiu de la infracció són doncs reunits i la sanció aplicada és, en conseqüència, justificada.

DECISIÓ

El Tribunal Superior d'Andorra, Sala Administrativa en nom del poble Andorrà ha decidit:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat per la societat T. S.L.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la resolució del Govern núm. 16830 de data 19 de juny de 2002, confirmant en alçada la decisió de la Ministra de Finances de 20 de març anterior, és ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.